

Sne; det var de al - ler - dej - lig - ste, som No - gen kun - de se, det var de al - ler -

dej - lig - ste, som No - gen kun - de se.

2. De tvende bygged sammen
 Alt i den Bøgelund,
 Og deres Unger fjedres
 Ved Bælte og ved Sund.
 Der bygged de fra Hedenold,
 Og endnu bygge de,
 † Det var det allerdejlige,
 Som nogen kunde se. †

3. Den hvide hedder Ordet
 Og Sangens Magt den blaa;
 Naar ud de flyver sammen,
 De Hjerterne kan naa;
 Saa svinger som et Duepar
 Sig Kæmpevisen gild,
 † Det er det allerdejlige,
 Som nogen høre vil. †

C. J. Brandt.

285. Ud i Kampen de Riddersmænd drage.

(Af „Gøngehøvdingen.“)

Efter en Folkemelodi
 ved E. W. Ramsøe.

Moderato.

1. Ud i Kam - pen de Rid - ders - mænd dra - - ge, den - nem føl - ge vel Tu - sin - de

Mand. Ak, hvor mange mon komme til - ba - ge til sin Mø og sit Fædre - ne - land?

Da - ge - ne svin - de, Ti - mer - ne rin - de; Lyk - ke, din Traad vil vi spin - de!

2. Og den Pigelil længes saa saare,
 Og den Hustru er sorgfuld i Sind;
 Mens de sømme, en Længselens Taare
 Triller ned ad den blussende Kind.
 Dagene svinde, o. s. v.

3. Skal da aldrig vi gjenses mere?
 Dækker Sneen din ensomme Grav?
 Da vi ydmyg vor Sorrig vil bære,
 Herren tog, hvad han naadigt os gav!
 Dagene svinde, o. s. v.

M. V. Brun.